

De omgekeerde wereld

Posted on 20/10/2017

Waarom heeft het zo lang geduurd? Waarom vertel je het pas nu anderen het ook doen? Deze twee zinnestukjes heb ik de afgelopen week een paar keer gehoord in praatprogramma's en gelezen in interviews. Ze werden gesteld aan vrouwen die (vaak na jaren te hebben gezwegen) naar buiten kwamen met hun verhaal over seksueel misbruik en/of ongewenste intimiteiten. Ondanks het feit dat deze vragen ongepast zijn leggen ze wel het probleem bloot. Ik snap wel waarom men vaak heel lang wacht om met het verhaal naar buiten te treden. Dat is omdat we wat dit betreft in de omgekeerde wereld leven waarin slachtoffers bijna moeten bewijzen dat ze echt slachtoffer zijn en er is niemand die dat wil. In de eerste plaats omdat je wel heel sterk in je schoenen moet staan en in de tweede plaats omdat niemand gezien wil worden als *het slachtoffer*.

Weet u waarom mensen zolang wachten hun verhaal openbaar te maken? Omdat ze als ze hun verhaal vertellen wederom vragen krijgen in de trant van: 'Weet je zeker dat je het niet verkeerd begrepen hebt' of 'Heb je zelf geen aanleiding gegeven?' Het is wat dat betreft de omgekeerde wereld. Deze vragen stel je toch ook niet aan iemand die aangifte komt doen van een beroving of diefstal.

Ik heb zelf gelukkig geen ervaring met seksueel geweld, wel met psychisch- en lichamelijk geweld. Tijdens mijn jaren op de kleuter-, lagere- en middelbare school ben ik langdurig blootgesteld aan psychisch en lichamelijk geweld door klasgenoten. Het begon met kleine pesterijen maar ging steeds verder en weet u waarom dat zolang heeft door kunnen gaan? Omdat de eerste paar keer toen ik het op school meldde er werd gevraagd: 'Weet je zeker dat je het niet zelf hebt uitgelokt?' In plaats van er wat aan te doen en de daders aan te pakken moest ik mij als slachtoffer gaan bewijzen dat er werkelijk iets aan de hand was. Ik kan u vertellen, dat doet wat met je (zeker als klein kind). Dat zorgt ervoor dat je voortaan je bek houdt en alles maar lijdzaam ondergaat met alle gevolgen van dien. Ik heb er een heel scala aan psychische klachten aan overgehouden en moet nog steeds dagelijks vechten om mij staande te houden in het leven. Zonder de juiste hulp en het geduld van mijn gezin en familie had ik het niet gered.

Nu begrijp ik dat seksueel-, psychisch- en lichamelijk geweld moeilijk te bewijzen is wanneer er geen fysieke schade is vast te stellen. Dat geeft echter nog niemand het recht om dan maar te twijfelen aan het verhaal van het slachtoffer. Meestal krijgt de dader het voordeel van de twijfel want ja, er is geen bewijs. Is dat niet heel vreemd? Zou niet het slachtoffer juist dat voordeel moeten krijgen. Weet u namelijk hoe het komt dat dit soort zaken zo moeilijk te bewijzen zijn? Omdat ze altijd in het geniep plaatsvinden. Ik ken weinig mensen die een ander misbruiken terwijl er publiek bij aanwezig is. Nee, dit gebeurt bijna altijd als niemand het ziet. Daar zorgen daders wel voor. Door in het verborgene te handelen of door hun machtspositie maken ze de slachtoffers monddood. En zeg nu zelf, niemand gelooft toch dat die sympathieke man of zorgzame vrouw (want ook dat komt voor) zoiets zou doen.

Laten we alsjeblieft ervoor zorgen dat we deze cirkel doorbreken. Ik ben er niet voor om mensen publiekelijk aan de schandpaal te nagelen. Dat zou ik persoonlijk nooit doen. Daar hebben we namelijk ons rechtssysteem voor. Zo gaat het bij andere zaken, dus ook bij dit soort vormen van geweld. Er is echter wel een voorwaarde aan verbonden. Dat rechtssysteem moet wel werken. Dat is wel het minste wat we kunnen doen. Het verleden kunnen we niet

terugdraaien, daar is het te laat voor. We kunnen er wel voor zorgen dat slachtoffers alsnog gehoord worden en de daders alsnog gestraft. De pakkans is nu veel te laag. Daar gaat geen enkele afschrikkende werking vanuit. We hebben als maatschappij een verantwoordelijk tegenover iedere dappere vrouw of man die de moed heeft te vertellen wat er is gebeurd.

Samengevat hebben we als samenleving twee dingen te doen. Het belangrijkste is dat slachtoffers worden geloofd en niet met een kluitje in het riet worden gestuurd. Het tweede is een harde aanpak van de daders. Daar ligt een taak voor ons allemaal. Als we er met z'n allen de schouders onderzetten dan wordt deze wereld weer een stukje mooier voor ons allemaal.